

FAMILIULU FAMILIULU

Apare in 1/13 a fie-carei lune. — Pretiau pre unu anu e 4 fl., $\frac{1}{2}$ anu 2 fl.
pentru Romani'a pre anu 10 franci — lei noi.

VIATI'A JERTFITA.

Novela istorica originala

de

V. R. BUTICESCU.

(Premiata cu una cotoru de auru batutu cu petrii nestimate si prevediatur cu pena de auru.)

(Urmare.)

V.

Omulu propune, Ddiu dispune.

Mehmet beifulu si-a propusu a cuceri tronulu tierii romanesci, dar' Ddiuulu crestiniloru a dispusu alt'felu.

Mehmet beifulu a remasu beiu in Nicopolu, si cadiendu planulu lui, a cadiutu si planulu lui Ali beiu, cest'a dar' a remasu sub-comandantu si subordinatu, ce'a ce a fostu.

Ei au remasu ce'a ce au fostu, dar' Ionache a remasu insielatu. Boeres'a Blagu in haremulu lui Mehmet, si Mehmet beifulu nu era omulu cu care potea elu se lupte.

Planulu lui nimicitu, lupt'a si ostenel'a zadarnicite, fora cascigu si fora folosu.

Dar' speranti'a nu l'a lasatu. Era misielu, si avea incredere in misieli'a s'a.

Ali beiu a treditu in elu unu cugetu, si dela acestu cugetu spera totu.

„Deca cinev'a ar' tradá pe Mehmet beifulu . . .“ atunci elu ar' dobândi sfor'a cea de metasa, si Irin'a ar' fi libera, si elu stâpenu preste ea. — Câm asiá cugetá Ionache.

Si apoi celu ce a tradatu o tíera, care i-a datu pâne alba si lapte dulce, pentru ce se nu tradeze pre unu omu, care i-a rapitu dobând'a câscigata cu periclitarea vietii!

Cugetá si facú.

Ionache intrá la Ali beiu si-i spuse planulu. Beifulu 'lu aprobá si-i laudá intieptiunea.

— Eu 'lu voi vinde cá scapatu pe Blagu — dîse Ionache — dar' Blagu nu a scapatu.

— Va scapá — dîse Ali — clipindu din ochi cu insemnatate.

Lucrulu era ispravitu, si Ionache luá calea cea lunga si mersé la Stambululu.

Cu ajutoriulu Greciloru din Fanaru, cu cari avea cunoscentia si legaturi, apoi prin midilocirea lui Capudan pasi'a, intrá la Sultanulu si tradá pre Mehmet.

— „O femeia crestina a rapitu mintile lui Mehmet, si a scapatu pre Blagu.“ — Acesta fama se respândi prin Stambululu.

Mai marii turciloru mersera la marele viziru, si marele viziru intrá la Sultanulu, si cerú mórtea beifului.

Sultanulu vomá focu si facú dispusetiuni severe.

Er' Ionache luá calea la Nicopolu. In Stambululu a facutu isprava, voiá se fia de fačia cându se voru deschide usile haremului lui Mehmet.

Ali beiu stateá la pânda, dar' cându sosi Ionache, reu se mâchní.

— Scapat'a Blagu? — intrebá Ionache.

Ali sucí din capu.

— Ba!

— Ba?

Ali se cugetá, — ér' Ienache continuá:

— Intiepte beiule! Pe mâne sosese porunc'a capitanului si Blagu e captivu inca. Scí ce va urmá? Mehmet va deschide temnițele si-si va rescumperá vieți'a cu o vorba. Va aretá pe boieriulu si va díce: éta Blagu, Vorb'a mea va fi o mentiuna si pe mine me voru trage in típa. Apoi nu uitá Ali, cà noi de-odata avemu se morimu cá preteni . . .

Lui Ali i se trase o crétia între gene.

— Mai avemu tîmpu Ienache, o nópte intréga.

— Fórte bine Ali. Eu stáu si asceptu; dar' 'ti spunu un'a: déca nu poti eliberá pe Blagu pâna in diori de dfua: mâne nu dáu pe capulu acelu albu o par'a.

Ienache se întórse pe câlcâie, apoi dadù se iésa.

— Ienache! — strigá Ali.

Greculu se întórse.

— Fíi trézu si grigínicu. Pâna in mediulu noptii Blagu e liberu.

— Ali beiu, tu esti omu intieptu — díse Ienache, apoi esf.

Ali remase singuru. Se întórse odata róta, apoi statù in locu. Hm díse in sine, avemu se morimu de-odata? Óre n'ai poté tu se mori si singuru?

Ienache se iví éra.

— Beiule! Mehmet e omu cu minte. — Cá se póta sterge urmele tóte, elu va eliberá pe cocón'a Blagu, si noi póte se ne tredímu mâne demanétia cu cocón'a scapata si cu Blagu prinsu. — Dunarea e aprópe, Mehmet beiu a mai aruncatu in Dunare femeí frumóse . . .

— Pâna in mediulu noptii voiu ispraví totu, séu nu me numí Ali!

Ienache i dadù mân'a si se despartíra.

Dupa ce remasa beiu singuru se puse pre cugete. Trebuí se scape pe Blagu cá se-si ajunga scopulu, dar' Ienache i-erá de taru. Dreptu aveá greculu cându dícea cà Mehmet va probá se stérge urmele fapteloru pentru cari fù tradatu — déca va avé tîmpu, — si elu va eliberá pe cocón'a Blagu. In casulu acél'a Ienache ar' remáné insielatu. Si misielu cum e si-ar' tradá si companionulu cu care a tiesutu intrig'a. — Ei, susu Ali! — 'si díse elu; inca adi, cà-ci mâne e târdíu!

Cându 'si plamadeá Ali planurile, i vení porunc'a beiu se mórga la elu.

Chiar' bine.

Ali a pornítu. — Sórele santíse, si intunecá pre cându a sositu in cetate.

Mehmet beiu alergá prin odaie cá nebunu si sbierá. Mehmet inca-si aveá ómenii lui in Stambulu. Si elu aflá de tradare pâna nu-i sosise inca sfór'a cea de metasa.

— Ali, eu sum tradatu — díse ragusítu.

— Pentru ast'a am venitu beiu!

— Ce, tu scí?

— Eu scíu, numai eu beiu!

Mehmet facù ochi mari, — Ali continuá.

— In sér'a acést'a 'mi sósí vestea. Tu scí cà esti tradatu, dar' eu scíu cà cine te-a tradatu.

Mehmet sarí iute si prinse pe Ali de mâna.

Ali!

— Te-a tradatu greculu beiu. Celu ce a tradatu pre unulu, a tradatu si pre altulu.

Mehmet beiu rácní cá o fiéra, apoi 'si redicá sabí'a si dadù cu ea intr'o mésa, care si crepá in dóue.

Nu poteá vorbí de furia, suffá cá unu balauru si fugiá cá unu nebunu, dintr'unu parete pana intr'altulu.

Se pareá nebunu dar' nu erá.

Strigá un'a mare, si se iví unu arabu negru cá taciunele.

— Mergi — strigá beiu, — mergi si spune cá cocón'a Blagu se iésa din haremu. Pâna in dfua se fia trecuta Dunarea.

Viia séu mórta se fie trecuta Dunarea.

Arabulu esf.

Ce avisu a datu elu cocónei Blagu in haremu amu vediutu.

Ienache nu s'a insielatu. Mehmet beiu stergeá urmele fapteloru s'ale. Si nu calculá reu. Mâne demanétia va sósí judecat'a Sultanului, elu va deschide haremulu si cocón'a Blagu nu va fi acolo, apoi va deschide temnițele si va díce: éta robii crestini, éta si Blagu!

Dupa ce tramise Mehmet pe arabulu, statù locul si se puse pe gânduri.

Intr'unu târdíu facù o mișcare repede, pasí doi pasi si statù inaintea lui Ali.

— Gata-te beiu! Cocón'a Blagu va trece Dunarea pâna in mediulu noptii; ér' tu te gata mâne, mâne demanétia vei porní la Stambulu cu capulu lui Blagu. — Porunc'a Sultanului me va aflá curatu fara umbra de pecatu . . .

Ali beiu aprobá pasii lui sf-i laudá intieptiunea, apoi i-se inchiná cu subordinatie.

Asiá va fi beiu, dar' asiu dorí se vedu mórtea tradatoriului, — se-o vedu cu ochii. Elu 'si precepe maestrí'a, elu mișca pana e víiu. E misielu, e mintunosu, — va mintí in contr'a t'a in contr'a mea — si va scapá. Vréu se vedu mórtea lui.

— Vei vedé-o vítézule beiu, — du-te si te gata.

Ali i-a mai facutu o inchinatiune, si a esítu.

Ér' Mehmet alarmá tóta curtea, si in momentu pornira patróle si sentinele se prinda pe Ienache greculu tradatoriu.

* * *

Inca nu erá la mediulu noptii.

Pe malulu Dunarii stateáu dóua femeí un'a lângá alt'a si sub malu pe marginea apei 'si deslegá luntrea unu luntrasiu betránu.

Femeile din malu eráu Irin'a cu Sand'a. Eráu inbrodíte amendóue si gat'a de-a porní. Sand'a stateá si asceptá cu nerabdare deslegarea luntrei, Irin'a se re-

dîmă de ea, abia o mai tieneau petiôrele. Eră o umbra sculata din morti.

Suferintiele ce a avutu a îndurá, voi'a ei cea tare se-si scape barbatulu, — aruncata dintr'unu vîrtegiu intr'altulu, — o-a frantu.

Veniti cocóne! — díse luntrasiulu. Dar' ve grabiti eu scfu ce-i porunc'a.

Sand'a porni dar' boerés'a nu poteá se mérga.

Sando! díse ea. Sum morbósa, sêmtiescu că voiu mori îndata. Daca n'asiu ajunge malulu șaruta pamentulu tierii in numele meu. Eu mergu se întênescu pre Blagu.

Si cându dícea aceste cuvinte priviá la ceriu cu evlavie.

Sand'a o tienù cu tóta poterea si ajutá la luntre.

Dar' pana nu ajunsera a pune petiorulu, Irin'a sêmti că o atinge o mâna grea de barbatu.

Ea-si întorse capulu si vediù inaintea ei unu barbatu cu turbanulu trasu afundu pe ochi — eră Ali beiu.

— Boerésa! sui in luntre si stâi gat'a. Intr'unu patrariu de ciasu vei vedé pre Blagu!

Asiá díse elu si disparù repede.

Irin'a remase mirându-se dupa elu.

Ah Sando, te rogu pe D.-dieu, ce se întempla?

Sand'a eră si ea surprinsa, nu scieá ce se díca.

— Coconitia! Porunc'a mea e, că in mediulu noptii se fti departe de cetate. Veniti! díse luntrasiulu.

Nefericitele femei se urcara in luntre.

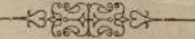
Pe Dunare trageá unu vîntu subtîre.

Sand'a facù Irinei unu locu asternutu môle, apoi o pusé culcata pe acelu asternutu si-o acoperi.

Luntrasiulu porni luntrea. Sand'a priviá cându la pamentulu tierii, cându in dereptu in directiunea în care trecuse acelu omu misteriosu. Irin'a priviá la ceriu.

Trecusé vre-o câteva minute. Luntrasiulu trageá vês'la, luntrea se legáná usioru, dar'... pe Sand'a o prinse o frica. Bagá de séma că luntrea se legáná intr'unu locu, dar' de malu nu se departá.

(Va urmá).

MISTERIILE.

(Fragmentu.)

Unu cântecu plinu de farmecu eu vóue v'amu gatitu
Voiosi deci ascultati-lu, chieamati pre toti s'asculte!
Prin vâi, prin munti ne ducemu si drumu-i lungu, cotitu;
Prin vâi vedemu puține, prin munti vedemu mai multe
Si afla-veti vre-o carare, ce prin tufisii pornesce,
Nu credeti că pe dens'a de-omu merge, ratacim,
Căci dóra cându urcarea facutu-amu barbatesce,
La tîmpu si mai aprópe de tielu voimu se fimu.

Dar' nime nu gândésca c'a mea cimilitura
Din cântecu cu-a s'a minte de totu va deslegá:
Multi voru aflá aice esemple, invetiatura
— Flori, dupa cum pamentulu menitu-e a ne dá:
Nu unulu cu-ntristare de aice va fugi,
Er' altu in voia buna va stá si va privi:

Lasu dar' pre toti se guste dupa placerea loru,
Că caletorii ap'a din estu s'eu celu isvoru.

Dupa o di de cale, căm buna in lungime,
Facuta la-o marétia si nobila indemnare
O'unu betiu că caletorii cucernici din vechime,
Ajunse piulu Marcu — pierdiendu drumu si carare —
Intr'o intinsa vale, cându sórele — apuneá.
De fóme si de sete elu impregiuru cautá
De nu cumva 'n padure vre-o casa s'aru aflá,
Unde-aru poteá se mâie si... inca totu sperá.

Cum stá, elu vedé-aprópe unu munte pripurosu,
Pe care o carare i-i pare că zaresce;
Deci merge intr'acolo si éta in susu si in josu
Si-'n giuru de stânci nevoi'a 'lu face de pasiesce.
Indata apoi se vede 'naltiatu susu preste vale
Si sórele ér' mândru i-i licuresce-'n cale,
Dar' o, ce bucuria cându inaintea s'a
Alu muntelui piscu vede cum de aprópe-i stá.

Si sórele de-o parte, ce pân' a asfinti,
Cum triumfá prin nuori cu facia-si strelucita.
Deci mai cu încordare incepte a se sni
Sperându că ostenél'a i-a fi susu resplatita.
Acum i-si díce tainicu acuma voiu vedea,
Aice vre-o urma de omu de s'a aflá!
Elu urca si asculta si par' că 'ntineresce,
Că unu sunetu de campana audiulu i-i lovesce.

Cum a ajunsu pe culme drumetiulu osteuitu,
O vale vede -- aprópe usioru incovoiaata
Si-alu seu ochiu blându privesce in giuru si multiemitu
Căci colo spre padure zaresce de-odata
Pe-o pagiste inverdita o falnica cladire
De sóre salutata cu ultim'a lucire.
Elu merge preste érb'a de róua desu stropita
Spre monastirea, care in cale-i e sadita.

Éta-lu ajunsu la locul din singuritate,
Ce pace si sperare dá animei pióse,
Cându pe maretulu arcu alu portii incuiate
Zaresce o icóna adâncu misteriósa.
Elu stá si se gândesce, cuvinte 'n taina spune
Cuvinte de fierbinte si sânta rogatiune; —
Elu stá si se gândesce: acést'a ce 'nsemnédia?
Si sórele apune, campan'a incetédia.

Maretulu semnu aice e splendidu asiediatu,
Ce aduce 'ntregei lume sperare, mângaiere,
Caru'a milióne de spirite-au juratu
Si mii de mii de animi au spusu a s'a dorere,
Ce chiar' poterea mortii amare a infruntatu,
Ce 'n semnu de biruintia pe stéguri e 'naltiatu:
Acum unu rîu de viétia fiinti'a-i recoresce,
Elu vede crucea si ochii in josu si-i pironesce.

Lumin'a mantuirii, ce-'n dâns'a s'a aprinsu,
Că-'n diumetate de lume credinti'a i-o sporesce;
Ci de-o sêmtire nóua cu totulu e cuprinsu,
Cându vede cum icón'a aice o intalnesce:
Alu crucii lemnu cu rose impregiuru o invelitu,
Cu flori de rose crucea ori cine a unitu?
Din tóte partile cunun'a creste, creste
Si lemnulu aspru-'l móia, cu môle-'lu insoșesce.

Si nouri argintii de aspr'a-li plutescu,
Cu cruce si cu rose in susu spre-a s'avéntá,
Din centru sânte radie de viétia isvorescu
— Trei — si intr'unu punctu tustrele f-si au sorgintea s'a.
Cuvinte scrise n'are icón'a in giuru de sine,
Ce ar' esplicá misteriuulu, ar' spune ce contiene
Si in amurgulu serii, ce incetu se totu latiesce,
Drumetiulu sênte bine, cum anim'a i-i cresce,

In fine stele multe pe ceru cându s'au ivitu,
Elu tóca, tóca-'n pórtá si pórt'a din tiétieni
Pocesce, se desface. Streinulu e primitu
Cu brație amicale, cu amicale mâni.
Deci spune ce si cine-i, din care departare
Dela fiinti mai inalte atci solia are.
Toti 'lu ascult'-uimiti. Onórea 'mpartasita
Nemernicului frate, de solu acu-i primita.

UCIDERA SANTULUI TOM'A.

PAF!...

Totu insulu, cá s'asculte, spre dânsulu se indésa,
De-o mistica potere portatu si farmecatú
Si tóta respirarea in peptu ei f-si apésa,
Câci totu cuventu in animi unu echo a aflatu.
Adunci invetiature de-adênca intielectiune
Elu limpede intr'o limba cá de copilu le spune
Si dupa firea-i blanda si nevinovata
Credi cá e dintr'o lume cu totulu nesticata.

O, salve, salve, striga in fine unu mosînégú,
De-aduce-a t'a solia sperare, fericire!
Tu vedi cá noi aprópe de-alu dor-rii pragu,
Desí patrúnsi in sufletu suntemu de-a t'a sosire.
Noroculu celu mai mare, ah, ni se va luá,
De frica, ingrigire ni-i plina anim'a.
Deci intr'a nóstre ziduri la timpu sosesci straine —
Cá noi dorerea nóstra s'o plangemu si cu tine.

Câci ah, barbatulu, care aici ne-a adunatu,
Ca tata, — amicu si duce-a sciutu a ne uní
Si viéti'a cu lumina, coragiu ne-a insuflatu —
Scurtu timpu cu noi mai este, dar' in curendu n'a fi
Elu singuru nu de multu acést'a ne-a vestitu
Dar' modulu despartúrii si ór'a n'a numitu,
Si ast'felu despartúrea, ce tainicu va urmá
Cu torturari amare ne-apésa anim'a.

Tu vedi cá noi cu totii suntemu incarunfíti,
Deci singura natur'a repaosu ni-a gatitu;
Dar' tineri nici odata aici n'au fostu primiti,
Ce anim'a de lume greu si-ar' fi deslipitu.
Trecuti prin focu si apa in sgomotós'a viéti'a,
Cu nai'a sfarimata remasi in négra cétia --
Amu fostu voiosi cá in fine aici ni-a fostu iertatu
Se debarcamu cu-onóre in portulu cautatu.

Barbatulu nobilu, care pre toti ne-a intr'unitu,
In peptu posede pacea -- maretiulu daru cerescu; --
Eu pe-a vietii cale mereu le-amu insoyitu,
Deci timpurile vechi prea bine-mi amintescu.
Elu s'a retrasu acuma in singuritate
— Semnu — c'ór'a, cându l'omu perde, preste pucinu va bate.
Ce-i omulu, de-si dá viéti'a cá pe o péna-n véntu
Si nu pe-unu bunu mai mare, din câte 'n lume suntú?

Nu amu nici o dorintia cá asta de fierbinte!
De ce in peptu-mi inse eu trebue s'o stingu?
Câ-ti au trecutu din lume de mine inainte?
De ce pre dânsulu numai amaru trebui se-lu plângu?
Câtu de amicalu de altufélu elu te-arú fi intempinatu,
Dar' nóne locuinti'a in séma ni-a lasatu;
Urmasiu pre nime inca in locu-si n'a numitu,
In spiritu inse densulu de noi e despartítu.

Si in tóta diu'a vine pe cate-va minute
De ni istorisese misicatu cá nici odata:
Noi ascultamu atúncia cá nisce statue mute,
Cu elu cum provédinti'a a fostu de minunata.
Din firu in pèru vorbirea lui tóta ne insemnamu
Cá si posteritatiei deplina s'o lasamu
Si mai grigimu cá unulu sirguintiosu se scrie
Si limpede-adeveru in memoria se fie.

Cam multe-asiu vré se spunu eu singuru mai cu doru
— De câtu ca acuma gata se fiu spre-a ascultá —
Si n'asiu lasá din spusa chiar' nici unu picusioru,
Câci inca tóte vine le-amu in mintea mea.
Cându stáu de — ascultu me crede — cu greu mai potú ascunde,
Mereu cumu multiemirea fínti'a mea patrunde:
De tóte aste lucruri vre-odata de-oi vorbi,
Din gura-mi mai frumós'a atúnci voru riuri.

In locu-unni alu treilea eu asiú istorisí,
Cum l'a promisú in tēmpu unu spiritu mumei s'ale,
Cum la alu seu botezu pe firmamentu se iví
O stea mai luminós'a, mergēndu spre apusu in cale
Si cum cu aripi grozave o pajura sburá
Si la porumbi in curte din sboru-i se lasá
Nu precumu alta-data spre ai sfasiá,
Ci la unire dâns'a pareá blându a-i chiamá.

Apoi cu modestia elu ni-a tagaduitu,
Cum ca copilu odata unu sierpe a invinsu,
Ce de-alu sororei braçiu, cându a fostu adormitu,
In cercuri veninosulu si desu s'a fostu incinsu.
O parasise doic'a pre mic'a sugatóre,
Dar' fratelui-i succese pre sierpe se-lu omóre
Si mam'a cându veni, vediú cu bucuria
A fícei s'ale viéti'a si a fiului vitegia.

Si ér' tagaduit'a, cum dintr'o stânca uscata
Nainteá spadei s'ale o apa isvori
Cá unu parau de mare si 'n unde leganatu
Din stanca pana in vale departe se latí.
Cea apa cristalina si asta-di isvoresce
Cá 'n clip'a, despre care se istorisese;
Er'-cei ce la minune aveva s'au aflatu,
Se-si stinga marea sete cu greu s'au indemnatu.

Cându pre unu omu natur'a mai susu l'a radícatu,
Nu e nici o mirare cá in multe reusiesce;
Poterea creatóre-i in elu de laudatu,
Ce lutulu slabu cu atat'a onóre-lu insoiesce.
Dar' dintr'a vietii probe cându unu barbatu strabate
Prin cea mai dorerós'a: invingerea de síne:
Atúnci ori cine póte la elu cu dragu se caute
Si póte díce: éta-lu, de-acum curatu remâne!

O, ce virtute — avea elu — virtute de se póte
Numi simtirea, care curendu 'lu invetiá
Cu dragu se se supuna parintelui in tóte,
Chiar' cându acesta aspru pre fiu-'lu apucá
De teneru la portarea povórei de servire,
Careia se supuse cu mare multiamire
Umilulu, precumu face unu fiu remasu orfanu,
Nevoi'a cându ilu duce pe drumuri pentru unu banu.

Elu trebui ostasii pe câmpu se-i insociésca
Antaiu pe josu si in timpuri de arsitie, nevoi,
Si caii se ascepte si mós'a se gatiésca
Si servitóriu se fia luptasiloru eroi.
Voiosu si 'n ori ce timpu cá solu elu se ducea
Se implinésca numai detóri'a s'a
Si ast'felu pentru altii deprinsu cá se traiésca,
Fatig'a bucuria pareá se i-o marésca.

Cum culegeá eroulu in lupta, fara lene,
Sagetile dusimane, ce pe pamentu le-aflá,
Grabiá apoi se caute, sè stringa buruiene,
Cu cari pre cei raniti la rane f-i legá.
Ce atingea cu mân'a, pe locu se vindecá,
Totu morbulu inainte-i nepotintiosu erá.
Deci cine cu iubire la elu n'ar' fi privitu?
Si-alu seu parinte totusi pareá nemultiemitu.

Usioru precum o naia de sarcini incarcata
Dela unu portu la altulu cârmaciulu o direge,
Asia strein'a cârma de elu erá portata
Si-a asculta de dâns'a, — i erá antai'a lege.
Cum juniloru onóre, copiloru jocu le place,
Asia-i placea lui voi'a parintelui a face
Si déca nóne probe parintele-i mai dá,
Pre fiu la urma 'n tóte sè-lu laude trebuiá.

In fine si acést'a de fiu invinsu s'a datu
— Recunoscēndu-i pretiulu de netagaduitu —
Si dupa ce betranulu asprimea si-a moiatu,
Cu-unu calu frumosu de odata pre fiu l'a daruitu.
Servitulu micu pre june acum'a nu-lu mai stringe,
Cu-o spada 'n locu de scurtulu pumnalulu elu se incinge
Si-asia esitu din probe, intr'unu ordinu fú primitu,
Prin nascere la care erá indreptatítu.

Asia 'nea díle 'ntregi eu ti-asiu poteá vorbi
Si vorb'a-mi pre ori-cine l'ar' face sè se mire;
De siguru c'a lui viéti'a se va istorisí
Si de nepóti cu mare si-adúnca multiamire.
In fabule, poeme ce spiritului-i vine
De necredítu si totusi ca farmecatú ilu tiene,
Cu dragoste 'ndoita aici 'lu póte face
Despre adeverulu faptei se fia 'n buna pace.

Si vrei se scii ce nume-a avutu acel'a Unicu
 Alesu de provedintia? pre care-lu n'amu potutu
 Nici cându in a mea viétia deplinu cá se-lu glorificu
 Si care-atau de multe minune a facutu?
 Humanus intieleptulu si sântulu se numesce,
 Celu mai bunu omu, ce ochii se védia mi s'a datu,
 Si nému-i care ast'felu numitu de principi este,
 Cu-ai sei strabuni deodatu f-ti va fi aretatu.

Asia grai betrânulu si inc' ar' fi graitu,
 Căci de minuni intréga fiinti'a s'a voia
 Si septemâne multe cu sufletu multiemitu
 A s'a istorisire noi inc'-amu ascultá;
 Dar' intreruptu fú tocmai cându anim'a-si semtiá
 Că pentru alu seu óspe mai tare se bateá,
 Căci ceialalti frati esira si ér' se re'tornara,
 Cuventulu pân' ce 'n fine din gura f-i luara.

Si Marcu dupa mésa cum mi s'a inchinatu
 Stâpênului si altoru frati, carii l'au primitu,
 Sè-i deia-o cupa de-apa elu inca s'a rogatu
 Si 'ndata si acésta dorintia-i s'a 'mplinitu.
 Apoi in sal'a mare pre óspe f-lu poftira,
 In care rare lucruri de ochi f-lu pironira
 Ce a vediutu acolo, nu v'au ascunsu se fia,
 Ci totu cu de-amenuntulu voiescu a ve descria.

Nu lucruri pretiöse, ce ochii fti insiéla,
 Ci-o bolta 'n form'a crucii acolo se afla
 Si trei-spre-diece strane in buna ronduiéla
 Ca si unu coru cucernicu paretii 'ncungurá.
 Din strane fia-care maiestru strugarita
 Erá si cu unu pultu micu in faéa impodobita.
 Evlavi'a aici sêmtiái cá te invita
 Si-o viétia sociale, de pace fericita.

Si trei-spre-diece steme dreptu capi susu atárnáu
 De-asupr'a, câte un'a de s'rana numerata
 Dar' nu de-o fala vechia a straluc paréu,
 Ci fia-care-alésa pareca si prea 'nsemnata.
 Lui Marcu i s'aprinse unu doru fierbinte 'n sínu
 Se sciá aste steme ce intielesu contiénu.
 Pe stem'a cea din midilocu cându éta c'a zaritu
 A dóu'a óra semnulu cu rose invelitu.

Aice mintea póte se mérga pre cã late:
 Căci unulu de pe altulu obiectele disparu
 Si preste multe steme vedi coifuri atárnate
 Ba chiar' si lanci si spade într'unu amestecu raru.
 Cu arme cá acelea, de cari e inundatu
 Unu câmpu de lupta, loculu acest'a-i decoratu:
 Ici flamure straine, puscii, tunuri de otielu,
 Colo catusi si lantiuri, de nu cum-va me-'nsielu.

Naintea stranei s'ale 'ngenunchia fiecare,
 Usioru i-si bate peptulu, se róga liniscitu;
 Pe-a fia-carui budia resuna o cântare,
 Ce sufletulu inaltia si-lu face fericitu.
 Deci binecuventare-si dau fratii cu-amicia
 Mergundu la somnulu dulce, scutitu de fantasia,
 Ér' Marcu — pe cându cei-alalti din sala au esítu
 Cu câti-va mai remâne, privindu in giuru uimitu.

Desi de oboséla invinsu, elu stá pe locu,
 Căci farmecu tóta clip'a privirii s'ale 'ntinde:
 Cóle elu vede — unu monstru, unu smeu rosu cá de focu,
 Ce-si potolesce setea in flacari bubuinde;
 Colo unu braéiu ér' vede 'ncoltítu de-unu ursu turbatu,
 Din care curgu síróie de sânge inchiegatu.
 De crucea cea cu rose totu un'a de departe
 Erau aceste steme de-o parte si de-o parte.

Pe minunate drumuri incóce vii, amice,
 — I-i díce ér' mosínégulu voiosu si liniscitu;
 Indupleca-te dara, remâi cu noi sine
 Pân' ce-i aflá ce unii eroi au faptuitu.
 Acestu misteriu de nime nu póte fi gâcitu
 Si 'ncredere se cere, spre-a-ti fi descoperitu;
 Tu presupui dór' câte vieti — greu suferindu —
 S'au stinsu aici in lupte pierdiendu si biruindu.

Dar' nu numai de tempuri trecute, seculare —
 Si de alte ti-oi spune, ce trecu in cursu pripitu;
 Ce vedi, insemnate cu multu mai multa are,
 Cându de-unu covoru, cându érasu de-unu floru acoperitu.
 Poti face peregatire, de-ti place alu meu sfatu:
 Abia prin pórt'a antaia, amice ai intratu,
 Cu dragu in antecurte ai fostu primitu si-mi pare
 Că pân' afundu 'n launtru esci demnu se aibi intrare.

Dupa puéine óre de somnu intr'o chilia,
 De-unu sunetu greu de clopotu drumetiulu se trezesce,
 Din patu elu iute sare si cu-o placere viua
 Asculta ór'a rugei cum clopotulu vestesce.
 Cu graba deci se 'mbraca, alérga catra pragu,
 Nainte spre beserica se duce 'n gându cu dragu,
 Cu anima umila, de ruga 'naripata;
 Elu dá cá se deschida, dar' usi'a-i incuiata.

Si cum ascult'-aude in trei restimpuri rare
 Ca de-o arama góla unu sunetu monotonu:
 Nu-su trageri de campane, nici bateri de onóre —
 Din timpu in timpu s'aude c'alu flautului linu tonu.
 E curiosu celu sunetu si nu poti sci de unde,
 Ci elu cu undularea placuta te patrunde
 Si seriosu te 'nvita, precum cu dulci cântari
 Parechie multiemite te 'nvita la visári.

Elu merge la feréstra si de-acolo privesce
 Dór' ar' vedeá misterielu, ce-lu tiene farmecatu;
 Spre resaritu departe de díua se diarese
 Si cu-o usióra bóre e ceriulu preseratu.
 Dar' óre nu visédia? Elu vede si-o lumina
 De-o rara 'nfatiosiare cum flutura 'n gradina:
 Trei juni cu facile-aprinse in mâni i-se arata.
 Ce pe carari alérga, alérga... éta-i, éta!

Avea vede albele haine invelite
 Strinsu preste a loru corpuri cu forme regulate,
 In cretiéle lorú pleté flori vede impletite,
 La cingatori ér' rose zaresce aninate.
 Dela nocturne jocuri ai crede cá ei vinu,
 Vioi, aprinsi la faéa, cu sufletulu seninu
 Si cum alérga... éta!... cá stelele in zare,
 Stingu facilele de-odata... disparu in departare.

(W. GOETHE.)

C. MORARIU.

COPIII.

Scurta ochire asupr'a loru si a obiceiuriloru dela nascere
 si botezu.

Studiu socialu

de

EUFROSINA HOMORICÉNU-STOENESCU.

Baccalaureata in litere si sciintie, Membra cu semne de distinctiune
 a mai multoru societati literarie, scientifice si filantropice etc.

— Premiatu cu 100 franci. —

(Fine.)

Dér' se urmamu cu subiectulu:

In Oceani'a e in obicei u ca la treispredece ani
 se se faca nisce taeturi adénci in piele in cari taeturi
 se introduce o licóre négra, care — vindecându-se ra-
 nele — lasa nisce semne pe corpu cari remanu cátu
 viéti'a. Acést'a e o formula 'religiósa in loculu bote-
 zului si care produce multa durere asupr'a aceluia pe
 care se practica. Fete si baieti trebuie se indure acésta
 inferare a superstitiunii care se numesce tatuagu ér'
 preotulu insarcinatu cu operatiunea ei se chiama tahuas.

LA USI'A INCHISORII.

BUN'A NEPOTICA.

Povestirile calatoriloru despre acestea ne aréta ca pe degetele petiôreloru li se imprima form'a unui Z si cá totu corpulu afara de figura e pliuu de figuri bisare. In Nou'a-Zelanda femeile 'si tatuéza din figura numai sprinceaele, barbi'a si pe lânga buze si acest'a e unu semnu de distinctiune alu numitiloru rangatarias (nobili ori resboinici. ¹⁾)

Dumont d'Urville spune cá feteloru din Nouvelle-Galles li se taie primele doue falange ale degetului celui micu dela mân'a stênga inca din cea mai frageda copilaria.

In Nou'a-Zelanda tatuagiulu se face fôrte adêncu si pentru-cá de siguru trebue se cauzeze dureri mari nu se termina in copilaria, ca la Otaiti ci tóta viéti'a acesti nenorociti se mutiléza continuu asiá cá „se vedu betrani, avêndu corpulu si obrazulu totu un'a de plinu de semae ²⁾)

E de crediutu spunu caletorii cá aceste semne cari suutu de o regularitate perfecta si cari nu suutu acelea-si la toti, — se fie niscare-v'a eroglife din cari se se cetésca viéti'a, rangulu si tribulu purtatoriului loru.

Si Peile-rosii dia Americ'a se tatuéza inse cu diferite colori cari se stergu lesne; nu e o operatia adêncu subcutanea, ci mai multu unu capriciu ce variéza si la ei dupa moda.

Cá culme a superstitiunii selbateciloru este credint'i'a ce o au insularii din Sonde cá ori-ce copilu nu se nasce singuru ci impreuna cu unu crocodilu pe care mósi'a ilu duce numai de câtu de ilu arunca în câte unu rîu. Multi din ei duc bucate pe marginea rîuriloru cá se nutrésca pe acesti iachipuiti frati gemeni, altii lasa cu limba de mórte se aiba negresitu acésta grigia urmasii loru. Multi din ei pretindu cá i-au si vedutu si cá nu sémãna cu ceialalti crocodili, ci cá suutu fôrte frumosi, „pestriti, cu nasulu rosii si purtandu cereei si braçielete.“

Ni se spune cá Bongii si Macassarii suutu asiá de incapatînati in acésta credintia încâtu mergu în grupe in corabii gatite si cu trompeta si musici si-si striga némurile pe rîuri tipandu, cântându, plângându urlându si cându zarescu vre-unu crocodilu dau navala cu totii de arunca in rîu feliu de feliu de mâncari si pana chiar' si tutunu. Ce strate grose de superstitia zacu intre norii grosi ai ignorantiei. Dér' poporul nostru de unde o fi luatu elu cá unele femei in locu de copii nascu câte unu 'rastu, adica unu micu monstru semanendu cu unu purcelusiu? Si aci e totu cocón'a Ignorantia, infipta si pretentiósa care vede tóte si pe tóte le scie si le esplica. De siguru ca nasceri anormale, — unde copilulu e neformatu înca, — a facutu pe mósiiele ignorante din poporu se iscodésca feliu de feliu de zizanii cá se

remâe lumea cu gur'a cascata de sciint'i'a si dibaci'loru! Dér' aceste mósié atotu-sciutóre de multe ori se facu calaii miciloru copilasi din tóte clasele, si in adeveru cine n'a auditu cá la cutare beserica séu la cutare coltiu de ulitia s'a gasitu unu copilu lapedatu? mai totu-de-a-un'a rolulu odiosu in acésta neomenia ilu jóca mósi'a; chiar' déca na e dên's'a care l'a expusu dér' de siguru cându aude o asemenea infamia, ea scie alu cui e si cu tóte astea tace.

Gratia mesuriloru luate adi nu se expunu asiá copii in tierile civilizate cá in Japoni'a si mai alesu in Chin'a, unde din acesti nenorociti se facu jongleuri si acei nefericiti ratacitori in tóta lumea. In tierile civilizate s'au facutu asiluri pentru copii aruncati de nelegiuirea séu miseri'a parintiloru. Franci'a a datu primul exemplu unde unu virtuosu omu S.-tulu Vincentiu Paulu (Saint Vincent de Paul) fû ântâiulu care se devotâ acestei fapte pióse. Elu adaposti pe micii lui protegiati intr'o locuintia modesta din strad'a S.-tu Victoru si in curêndu cu ajutoriulu Dómnelor Parisiene reusf a infintia in Parisu ântâiulu asilu de copii care multu timpu fû singurul si in Franci'a civilizata; adi inse ea are asiluri de copii orfani de amendóue sexele în tóte departamentele si li se dá aci o crescere si o instructia potrivita a scóte din ei ómeni folositori societatii.

Din Franci'a exemplulu a trecut si in alte parti. Tóte tierile Europei au asemenea asiluri. In sec. XVIII erá dejá renumitu asilulu de copii dela Moscov'a fundatu in 1764 de Imperatricea Caterin'a II, Imperatrice luminata, energica si cu cunoscintie intinse, cárei eráu familiare multe scrieri de valóre mai alesu ale lui Montesquien si Beccaia, care 'si dotâ tier'a cu legi si desfiintia tortur'a.

Se afla in Bucuresci la Cotroceni unu frumosu asilu de fete fondatu de virtuos'a si generós'a Principesa Elen'a Cuza, care merita a-i se dá de Români duiosulu nume de mama a orfaniloru. Acestu asilu stâ sub patronagiulu Augustei nóstre Regine Elisabet'a mum'a raniloru, care se intereséza cu multu zelu de acestu Institutu ce adi — trecut sub Ministeriulu Instructiunii, recunoscutu de scóla a statului si sub patronagiulu celei mai luminate Regina a secolului nostru, femeie de litere si de anima, — de siguru va dá rezultatele ce suntemu in dreptu a sperá. Regretatulu Dr. Generalu Davila a luptatu multu pentru acestu Institutu. La Panteleimon lânga Bucuresci este si o scóla de Surdo-muti care merge prosperându din di in di. Inceputulu unoru asemenea scóle e totu in Franci'a. Abatele d'Épé este acelu bine-facatoru alu acestoru nefericiti. Elu inventâ semnele cu cari surdo-mutii invétia carte si meserii cu cari se se póta hrani si-i pune la adapostu de rusinósa cersietoria. Abatele d'Épé si-a consacratu viétia si averea pentru nefericitii surdo-muti pe cari i-i numia

¹⁾ Voyages de Banks.

²⁾ Voyage de Banks.

cu dragu copii sei adoptivi. Onóre virtuosiloru cari se sacrifica pentru fericirea omenirii. In adevèru ce fericire pentru desmostenitii de unele sèmtiuri de-a puteá se adápá si ei din isvórele datatóre de viétia ale luminii.

Regele Ludovicu XV mişcatu de sacrificiile abatelui d'Épé, fundá Institutulu de surdo-muti din Paris, in care abatelui d'Épé î-i urmá abatele Sicard cu ace-l'a-si zelu si bunatate de anima.

De altmintrelea incercarea asupr'a educatiunii surdo-mutilor prin gesturi se facuse dejá in Spani'a in secolulu XVI, cându Benedictinulu Petru de Pontiu dela Manastirea On'a se indeletnicea cu succesu în asia modu in crescerea a doi frati si o sora ai Comtabilului Castiliei, câte trei surdi si muti; dér' nimeni nu se gândise pana la abatele d'Épé a se sacrificá pentru educati'a filorlu poporului lipsiti de gura si de audiu. Totu Franciei î-i revine onórea de a institui celea deintâiu scoli pentru orbi.

Valentiu Haüy, unu profesore de caligrafia incercá a invetiá carte prin ajutoriulu pipaitului pe unu copilu cersítoru orbu. Reusít'a lui Haüy î-i atrase mari laude si incuragieri. Din tóte partile se grabira a-lu ajutá se póta intretine unu institutu de orbi si Ludovic XVI. Rege de inima, vediendu silintiele si rezultatele minunate ale lui Haüy, decretá cá acestu stabilimentu se tréca in sarcin'a statului. Scóle pentru orbi au inceputu a se face in multe tieri.

Onóre lui Haüy, adevèratu apostolu alu omenirii.

Inainte de Haüy orbii in generalu eráu adapostiti in Franci'a, copii si maturi intr'unu feliu de ospelu, unde li se dedea locuintia si pe câtu se potea si din cele neapèrate vietii, nu inse si carte si o meseria, nimeni nu crediuse acést'a cu potintia. Celu de ántâiu care a infintiatu ospelulu orbiloru în Franci'a este regele piosu numitu Sântulu Ludovicu, care fonda in 1254 unu asilu pentru trei sute de orbi, acestu asilu purtá numele de ospelulu celoru cincî-spre-diece doue-dieci, „l'ospice des Quinze-Vingts. Traditi'a spune ca in resbelulu facutu de S.-tulu Ludovicu pentru a luá locurile sânte din mân'a necrestiniloru, Maurii Sarasini ar' fi scosu ochii la 300 de cavaleri ai Regelui Sântu, cadiuti prisionieri la ei si cá S.-tulu Ludovicu pentru acestia ar' fi fondatu l'ospice des Quinze-Vingst, pe care 'lu dotá cu venituri spre intretinerea loru si care mai târdiu se mari spre a poteá primi mai multi nenorociti.

Ori-cumu ar' fi institutiile cari au de scopu usiurarea nefericirii suntu fapte cá si divine si acci ce le creaza merita respectulu posteritatiloru si cunun'a nemóririi.

Se se înultiésca institutele de bine-facere si mai alesu de crescere si de protectia pentru copilarime, cáci copilarimea pórtá pe braçiele s'ale sórt'a viitoriului si in sufletulu ei avéntulu natiuniloru catra viétia si progresu.

POESII POPORALE DIN GIURULU BLASIULUI.

I.

Frundia verde trei foi verdi
Uita-te mândra si vedi
Pentru cine somnu-ti pierdi,
Cá ti-lu pierdi pentr'o tandala
De nu-i vrednicu nici o zala.
Mèi bade unulu cá tine
Facu eu bade dintr'unu spinu,
Cu nadragi cu palaria
Se-ti sémene bade tie.

II.

Pentru badea ce mi-dragu
Multe-audu si multe rabdu,
Mèi baditia pentru tine
Multa potca 'n casa-mi vine.
De-asiu aveá baditiu se-mi placa
Tiér'a lumea mi-ar' fi draga;
Da n'am bade for' nevoia
Si nu mi-e lumea pe voia,
Cându saruta totu asuda,
Cându me stringe, incepe-a plânge.

III.

Dute badeo 'n calcatura
Ciufule si-adunatura,
Cá vedi bin' cá nu te placu,
Numai de vorba te facu,
Cá eu si câtu te-amu placutu
A fostu nori nu te-am vediutu;
Cá esci albu cá laptele
Eu me 'ntorcu cu spatele,
Altui negru cá tin'a
Al'a-mi rupe anim'a

IV.

Arde luminiti'a 'n masa
De cine mi doru nu-i acasa
Arde luminiti'a bine
Totu áşteptu si nu mai vine,
Totu áşteptu dor' va picá
Baditi'a de undev'a
Totu áşteptu dór' va veni
Baditi'a de unde-a fi.
De-ar' fi baditi totu de rëndu
Déca nu-i care mi-e gându.
De-ar' fi baditi totu síreagu
Déca nu-i care mi-e dragu,
Dintr'o suta dintr'o miie
Numai unu-mi place mie,
Dintr'o miie dintr'o suta
Numai al'a me saruta.

V.

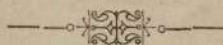
Dorulu bade dela tine
Preste multe déluri vine,
Si nu-lu póte oprí nime;
Nici voinici cu fluera
Nici fete mari cu gur'a,
Numai eu cu anim'a,
Cá-asiá vine de fierbinte
Se stáu in locu m'asiu aprinde
Dar' cu atâta amu norocu
Cá me ducu nu stáu in locu.

VI.

Câte frundiția sub pomu
Nu-i cá urítulu de omu,
Cá-lu visezu nóptea prin somnu
Si me 'ntorcu catra parete
Si totu urítu mi se vede.

VII.

Vai de mine ce-am iubitu
Pare ca-amu fostu nebunitu:
Radecin'a dintre flori
Urítulu dintre fetiori!
Dar' acum'a ce iubescu
De-a dragulu se totu traescu!

VIII.

Cându bade nu te iubeamu
Unde me puneamu siedeamu,
Acumu de cându te iubescu
N'am capu se me odihnescu.

IX.

Hai bade se ne inbimu
Se nu ne mai tândalimu
Că de cându ne-amu tândalitu
Unu darabu ne-amu fi iubitu
Iubesce-me de-ti placu
Déca nu sila nu-ti facu,

X.

Mândra mândrulean'a mea,
Eu te iubescu din vedere
Déca n'am alta putere.
Si te iubescu din vedintu,
Déca nu te pociu mai multu.

XI.

Hai baditia se dămu mân'a
Se juramu că vomu fi un'a,
Ba eu bade n'oi veni
Că ómenii ni-or' vorbí;
Si nóue nume ni-or' pune
Mie grău, tîe taciune.

XII.

Mândrulitia cu chindeu,
Vai de maritatulu teu,
Că te-ai maritatu cá draculu
Că ti-e beutoriu barbatulu,
Pradatoriu si beutoriu
Si la lucru for' de sporiu.

XIII.

De-ací pan' la satulu mieu
Ardu dóue lumini de seu.
Diu'a plóua nóptea níngu
Si totu nu le póte stíngu
For' anim'a mea cându plânge.
Taci anima nu mai plânge,
Las' se plânga ochii miei
Déca n'am vedíutu cu ei.
Tacetí ochi nu lacramati
Déca séma n'ati bagatu,
Cu cin' v'ati impreunatu.

XIV.

Las' se fia reu nu bine
Că n'am ascultatu de nime,
Ci am facutu de capulu mieu
Si la vreme amu gasitu reu.
Nu bagu vina nimerui
For' mie si capului.

XV.

Batate baditia bata
Septemân'a cea rugata
Si elea doue dile grele,
Cari e Sambet'a ntre ele;
Si me bata si pe mine
De m'oi mai iubi cu tine.
Iubesce pe cine-ti place
Vorba de min' nu-ti mai face.
Iubesce pe cine-i vrea
Grigi'a mea n'o mai aveá.
Nu gândi badeo gândi
Că dupa tine m'oi topi!
S'a topi draculu din tãu
Baditio de dorulu teu.
Că nadejdea deta mine
Că si sirm'e-i de subtîre
Si cá umbr'a dela spine
Cându gândesci se te umbresci
Mai tare te dogoresci.

(Vá urmá.)

Avisu. Adunarea generala a Asociatiunei transilvane pentru literatur'a romana si cultur'a poporului romanu fiindu convocata pe diu'a de 29 Augustu a. c. st. n. in orasiulu Gherl'a, subscrisulu comitetu invita si din parte-ti pe onorabilii membri ai acestei Asociatiuni, precumu si pe toti amicii literaturii si culturai poporului romanu a participá cátu mai numerosi la acésta adunare generala; — rugandu-i, — cá spre a se puté luá de cu bunu tēmpu dispositiunile de lipsa pentru incuarterare se binevoiésca a avisá despre acést'a pe subsemnatulu comitetu celu multu pana la 20 Aug. st. n.

In numele comitetului de primire:

Dr. Iuliu Simonu.

Vasilu Popu
canonicu.

Reuniune inpotriva nebuniilor modei. In véculu reuniunilor de totu felulu nu e de miratu, cá se face intre barbati propaganda inpotriv'a modei prin reuniuni. — In New-Yok s'a tienutu nu de multu unu congresu, la care au luat parte tóte reuniunile, ce au devis'a simplicitate, si in care ómeni de influentia s'au pronuntiatu contra luxului in haine. — In Indian'a s'a formatu o reuniune de tineri, cari au principii de felulu celoru urmatóre: 1. Nici unulu nu-si va luá de nevasta o féta, care e atátu de prósta, încátu se-si garúrésca urechile cá se pórté cercei in ele; 2. Nici unulu nu-si va luá o féta care e atátu de indiferenta fačia de sanatatea s'a, in cátu se pórté corsetu si se-si nimicésca naturalele forme ale corpului; Nici unulu nu va luá o féta care i-si perde vremea mai multu inaintea oglindei, i-si vapsesce fačia, pórtá peru falsu, i-si ingreuna hain'a cu 10—15 punti de volanuri si pliseuri, carei'a i-e plinu capulu de nebuniile modei si vecinicu face vênátóre de fasóne noue s. a.

Dreptulu barbatiloru. — Unu tieranu ísi batea nevast'a.

Dar' ce faci nenorocítule, o se o ómori, strigá unu vecinu alu seu.

Ce batí asia femeia?

— Ce ai cu mine, nu e o cósta a mea, si n'am dreptulu se o scarpinu, déca me mánênca?

Din viétia conjugala. — Dumneaei siéde cu braçulu dupa gátulu dumnealui.

— Ah! draga, déca a-si avea norocirea se mori inaintea mea, me voiú retrage intr'o monastire si nu voiú mai vedeá pe nimeni.

— Dér', déca, respunde dumnealui, vei murí tu inaintea mea...

Dumneaei facúndu o mişcare:

— „Oh! draga, se departamu dinaintea nóstra aceste triste cugetari!

Intr'unu birtu. Unu domnu adresandu-se cátra chelneru:

— Dér' pescele ást'a nu este próspetu... Ia mirósa-lu! Chelnerulu:

— Ah! d.-le, íti fórté multiumescu!... Déca asi stá eu se-mi bagu nasulu in totu ce mirósa reu aici!...